

18 Νοεμβρίου 2019

Η δικαιοσύνη τυφλώνει, ενώ η Παναγία η Κασσιωπία...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Στα 1530, στη βενετοκρατούμενη Κέρκυρα, ένας τίμιος νέος, ο Στέφανος, γύριζε κάποια μέρα από την πόλη στο χωριό του.

Στον δρόμο συνάντησε κι άλλους οδοιπόρους, κι έτσι βάδιζαν όλοι μαζί συντροφιά. Κάποια στιγμή διέκριναν μακριά μερικούς νεαρούς, πού μετέφεραν αλεύρι από τον μύλο. Η παρέα του Στέφανου μπήκε σε πειρασμό.

— Δεν τους κλέβουμε το αλεύρι; είπαν μεταξύ τους. Κανείς δεν μας βλέπει. Θα το μοιραστούμε και θα το μεταφέρουμε στα σπίτια μας.

Όλοι συμφώνησαν, εκτός από τον Στέφανο.

— Είναι αμαρτία! διαμαρτυρήθηκε. Κι ύστερα, δεν θα ξεφύγουμε τη δικαιοσύνη. Θα τιμωρηθούμε σαν ληστές και κακοποιοί.

Εκείνοι όμως ήταν αποφασισμένοι. Κι όταν πλησίασε η λεία τους, επιτέθηκαν στα παιδιά, τα έδειραν και άρπαξαν το αλεύρι.

Οι νεαροί, δαρμένοι και κακοποιημένοι, πήγαν στα σπίτια τους και διηγήθηκαν το επεισόδιο. Ύστερα ειδοποίησαν τον διοικητή, τον Σίμωνα Μπάϊλο, κι εκείνος έστειλε στρατιώτες για να συλλάβουν τους κακοποιούς. Οι στρατιώτες συνέλαβαν σαν ύποπτο μόνο τον Στέφανο, γιατί οι άλλοι είχαν εξαφανιστεί. Εκείνος βάδιζε αμέριμνος, έχοντας πεποίθηση στην αθωότητά του. Απολογήθηκε στους στρατιώτες με ειλικρίνεια, αλλά δεν τον πίστεψαν. Τον έδεσαν και τον έκλεισαν στη φυλακή.

Όταν τον οδήγησαν στον κριτή, ομολόγησε πάλι την αλήθεια:

— Βάδιζα με τους ληστές, αλλά μέρος στη ληστεία δεν έλαβα. Άδικα με κατηγορείτε.

Ο δικαστής όμως δεν τον πίστεψε και τον καταδίκασε.

— Ποιά τιμωρία προτιμάς, τον ρώτησε, να σου κόψουν τα χέρια ή να σου βγάλουν τα μάτια;

Κι εκείνος, περίλυπος, προτίμησε τη δεύτερη, γιατί του φάνηκε λιγότερο οδυνηρή.

Με θρήνους και οδυρμούς οδηγήθηκε στον τόπο της καταδίκης, όπου εκτελέστηκε η φοβερή απόφαση.

Ο Στέφανος τώρα, ανίκανος για μετακινήσεις, χειραγωγείται από τη μητέρα του. Δεκαοχτώ μίλια από την πρωτεύουσα του νησιού ήταν χτισμένη η παραθαλάσσια πόλη Κασσιώπη. Ήταν γνωστή για ένα ναό της Θεοτόκου, από τον όποιο περνούσε πλήθος λαού και προσκυνούσαν τη θαυματουργή της εικόνα.

Ο Στέφανος αποφασίζει και πηγαίνει στην πόλη αυτή. Θα μένει στον ναό της Θεοτόκου και θα ζητά ελεημοσύνη από τους φιλόνητους. Προσκύνησε με τη μητέρα του τη θαυματουργή εικόνα και παρακάλεσε τον διακονητή μοναχό να του παραχωρήσει ένα κελλάκι για τη διαμονή του.

Την πρώτη βραδιά έμειναν μέσα στην εκκλησία. Η μητέρα του, κατάκοπη, κοιμήθηκε αμέσως. Ο ίδιος όμως δεν μπορούσε να ησυχάσει από τους πόνους.

Κάποια στιγμή τον πηρε ένας ύπνος ελαφρός. Νοιώθει τότε δυο χέρια να τον ακουμπούν και να ψηλαφούν τις κόγχες των ματιών του. Ήταν τόσο αισθητό, ώστε ξύπνησε αμέσως και αναρωτιόταν ποιος να τον είχε αγγίξει.

Και τότε βλέπει μπροστά του μια γυναίκα λαμπροφορεμένη και λουσμένη στο φώς. Στάθηκε λίγο κι ύστερα εξαφανίστηκε. Γυρίζει ο Στέφανος και βλέπει τα καντήλια

αναμμένα. Ξυπνάει τη μητέρα του και τη ρωτάει:

— Ποιος άναψε τα καντήλια;

— Σώπα και κοιμήσου, του λέει εκείνη, νομίζοντας πώς το παιδί της ονειρεύεται.

Εκείνος όμως επέμενε:

— Βλέπω την εικόνα της Θεοτόκου. Δεν είναι φαντασίες αυτά πού σου λέω!

Τότε η μητέρα ανασηκώθηκε και κοίταξε με ανησυχία και λαχτάρα το πρόσωπο του. Ναι, δεν την απατούσαν τα μάτια της. Ζούσε τη στιγμή εκείνη ένα ολοζώντανο θαύμα: Οι κόγχες του παιδιού της στολίζονταν από δύο γαλανά μάτια! Ενώ, πριν την τύφλωση, τα μάτια του Στέφανου ήταν μαύρα!

Αμέσως, μητέρα και γιος ευχαρίστησαν με δάκρυα χαράς την Υπεραγία Θεοτόκο για τη γρήγορη επέμβασή της.

Από τον θόρυβο πήρε είδηση ο νεωκόρος μοναχός κι έτρεξε στον ναό για να δει τί συμβαίνει. Τ' ολοφάνερο θαύμα τον συγκλόνησε κι έφυγε γρήγορα για τη χώρα, για ν' αναγγείλει το γεγονός στον διοικητή.

Εκείνος, παραξενεμένος, πήρε μαζί του τους προκρίτους της Κέρκυρας κι επισκέφθηκε τον Στέφανο. Είδε τα νέα μάτια στις κόγχες τους και θαύμασε. Είδε ακόμη, σαν απόδειξη, και το σημάδι στα βλέφαρά του από το πυρακτωμένο σίδερο.

Μέσα του όμως ο διοικητής είχε και κάποια αμφιβολία. Γι' αυτό, όταν επέστρεψε στη χώρα, καλεί τον δήμιο και τον ρωτάει:

— Έβγαλες, πραγματικά, τα μάτια του Στέφανου, όπως είχα διατάξει;

— Βεβαίως τα έβγαλα. Βρίσκονται ακόμη μέσα σε μία λεκάνη. Ορίστε!

Ο Μπαϊλος κοίταξε ανήσυχος τη λεκάνη. Πράγματι μέσα σ' αυτήν υπήρχαν δύο μάτια, και μάλιστα μαύρα μάτια, όχι γαλανά, σαν κι' αυτά πού είχε τώρα ο Στέφανος.

Η αλήθεια αποδείχθηκε με τον πιο εύγλωττο και πειστικό τρόπο. Κι' ο ηγεμόνας, αφού ειδοποίησε να φέρουν τον Στέφανο, του ζήτησε συγνώμη και τον αποζημίωσε με πλούσια δώρα. Τέλος, ανακαίνισε μ' επιμέλεια τον περίβολο του ιερού ναού της Θεοτόκου.

Πηγή: Παναγία η Κασσιωπία, Μέγας Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας